

- 1) podlegające całkowitemu zwolnieniu od uiszczania podatku — podać cenę zbytu, cenę fabryczną i różnicę tych cen (podatek podlegający refundacji),
- 2) podlegające częściowemu zwolnieniu od uiszczania podatku — podać cenę zbytu, cenę fabryczną, kwotę ulgowego podatku oraz kwotę podlegającą refundacji (cena zbytu zmniejszona o cenę fabryczną i kwotę ulgowego podatku),
- 3) zamieścić uwagę: „zwolniony (e) od uiszczania podatku” bądź „częściowo zwolniony (e) od uiszczania podatku”.

§ 4. 1. Wnioski o ustalenie stawek zwrotu składają Ministrowi Finansów właściwi ministrowie (Przewodniczący Komitetu Drobnej Wytwórczości) nadzorujący przedsiębiorstwa handlu zagranicznego lub dostawców artykułów przeznaczonych na eksport.

2. Wnioski sporządzać należy w 5 egzemplarzach według wzorów ustalonych przez Ministra Finansów i przelać:

- 1) 2 egzemplarze — Ministerstwu Finansów,
- 2) 1 egzemplarz — Ministerstwu Handlu Zagranicznego,
- 3) 1 egzemplarz — Państwowej Komisji Cen.

§ 5. Stawki zwrotu ustala Ministerstwo Finansów w porozumieniu z Ministerstwem Handlu Zagranicznego i Państwową Komisją Cen.

§ 6. Decyzje ustalające stawki zwrotu Ministerstwo Finansów przekazuje Narodowemu Bankowi Polskiemu do wiadomości, a Ministerstwo Handlu Zagranicznego — zainteresowanym przedsiębiorstwom handlu zagranicznego do wykonania.

§ 7. 1. Dla celów rozliczeń przedsiębiorstwa handlu zagranicznego sporządzają okresowe zestawienia kwot do refundacji według wzoru ustalonego przez Ministra Finansów.

2. Podstawą do sporządzenia zestawienia są zatwierdzone stawki zwrotów oraz kwoty podatku obrotowego, o których mowa w § 3 ust. 2 i 3, zastosowane do dostaw rozliczonych w danym okresie.

3. Ministerstwo Handlu Zagranicznego z otwartych kredytów budżetu centralnego (§ 2 ust. 2) przekazuje kredyty poszczególnym przedsiębiorstwom handlu zagranicznego jako bezpośrednim dysponentom kredytów.

4. Przedsiębiorstwa handlu zagranicznego sporządzają na podstawie zestawień, o których mowa w ust. 1, polecenia przelewu i przesyłają je wraz z zestawieniami Narodowemu Bankowi Polskiemu do realizacji.

§ 8. 1. Upoważnia się Narodowy Bank Polski do ustalenia, na wniosek zainteresowanych przedsiębiorstw handlu zagranicznego, okresów rozliczeń kwoty do refundacji.

2. Refundacja kwot odpowiadających elementom cen, o których mowa w § 1 pkt 1, za czas od dnia 1 stycznia 1962 r. do dnia 1 kwietnia 1962 r. dokonana będzie w trybie i terminach ustalonych przez Ministerstwo Handlu Zagranicznego w porozumieniu z Narodowym Bankiem Polskim.

§ 9. 1. Przedsiębiorstwa handlu zagranicznego ewidencjonują wartość zakupu towarów przeznaczonych na eksport według cen efektywnie płaconych, pomniejszych o kwoty refundowane.

2. Sposób księgowego ujęcia operacji finansowych związanych z refundacją ustali Ministerstwo Handlu Zagranicznego w porozumieniu z Ministerstwem Finansów.

§ 10. Korekty dotyczące kwot zrefundowanych w poprzednim okresie wykazywane są przez przedsiębiorstwa handlu zagranicznego w bieżących zestawieniach, o których mowa w § 7, i w tym trybie realizowane przez Narodowy Bank Polski.

§ 11. W razie odprzedaży na rynek krajowy towarów nie wyeksportowanych, przy których zakupie przedsiębiorstwo handlu zagranicznego otrzymało refundację z budżetu Państwa, odpowiednie kwoty refundacji zwracane są Narodowemu Bankowi Polskiemu z przeznaczeniem na wzniesienie kredytów budżetowych lub zarachowane na dochody budżetowe, jeżeli refundacje zostały dokonane w latach ubiegłych.

§ 12. W zakresie przeszacowania zapasów, przeliczenia normatywów środków obrotowych oraz rozliczenia nadwyżek i niedoborów środków obrotowych na dzień 1 stycznia 1962 r. mają zastosowanie przepisy zarządzenia Ministra Finansów z dnia 7 marca 1962 r. w sprawie przeszacowania na dzień 1 stycznia 1962 r. zapasów niektórych artykułów zaopatrzeniowych, przeliczenia normatywów środków obrotowych i pasywów stałych oraz ustalenia nadwyżek lub niedoborów własnych środków obrotowych w przedsiębiorstwach gospodarki uspołecznionej (Monitor Polski Nr 24, poz. 101) oraz przepisy zarządzenia Ministra Finansów z dnia 7 marca 1962 r. w sprawie jednorazowego rozliczenia według stanu na dzień 1 stycznia 1962 r. nadwyżek i niedoborów środków obrotowych w przedsiębiorstwach państwowych rozliczających się z budżetem centralnym (Monitor Polski Nr 24, poz. 102).

§ 13. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą od dnia 1 kwietnia 1962 r., a w zakresie § 1 pkt 1 z mocą od dnia 1 stycznia 1962 r.

Minister Finansów: w z. J. Kole

182

ZARZĄDZENIE MINISTRA FINANSÓW

z dnia 25 kwietnia 1962 r.

zmieniające zarządzenie w sprawie całkowitego lub częściowego zwolnienia od opłaty skarbowej niektórych grup osób lub niektórych przedmiotów tej opłaty.

Na podstawie art. 1 ust. 4 ustawy z dnia 13 grudnia 1957 r. o opłacie skarbowej (Dz. U. z 1958 r. Nr 1, poz. 1) zarządza się, co następuje:

§ 1. W § 4 zarządzenia Ministra Finansów z dnia 26 czerwca 1958 r. w sprawie całkowitego lub częściowego zwolnienia od opłaty skarbowej niektórych grup osób lub

niektórych przedmiotów tej opłaty (Monitor Polski z 1958 r. Nr 53, poz. 311, z 1959 r. Nr 24, poz. 109 i Nr 61, poz. 304, z 1960 r. Nr 29, poz. 135 i Nr 82, poz. 374 oraz z 1961 r. Nr 90, poz. 380) dodaje się ust. 8 w brzmieniu:

„8. Opłatę skarbową za wizy udzielane przez organy kontroli granicznej pobiera się w obniżonej wysokości:

- 1) za turystyczną wizę pobytową w miejsce wizy preterminowanej:
 - a) zbiorową po 24 zł od każdej osoby objętej tą wizą,
 - b) indywidualną 72 zł,

- 2) za wizę tranzytową indywidualną udzielaną:
 - a) na przejściu granicznym Lotnisko-Okęcie 24 zł,
 - b) w innym przejściu granicznym . . . 72 zł,
- 3) za wizę tranzytową zbiorową udzielaną:
 - a) na przejściu granicznym Lotnisko-Okęcie 12 zł od każdej osoby objętej tą wizą,
 - b) w innym przejściu granicznym . . . 24 zł od każdej osoby objętej tą wizą.”

§ 2. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą od dnia 1 kwietnia 1962 r.

Minister Finansów: *J. Albrecht*

183

ZARZĄDZENIE PRZEWODNICZĄCEGO GŁÓWNEGO KOMITETU KULTURY FIZYCZNEJ I TURYSTYKI

z dnia 10 kwietnia 1962 r.

w sprawie lądowych szlaków turystycznych.

Na podstawie § 4 ust. 3 w związku z § 1 ust. 3 pkt 1 lit. a) rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 1 sierpnia 1960 r. w sprawie szczegółowego zakresu działania Głównego Komitetu Kultury Fizycznej i Turystyki oraz form nadzoru w zakresie kultury fizycznej i turystyki nad instytucjami i organizacjami (Dz. U. Nr 38, poz. 224) zarządza się, co następuje:

§ 1. Lądowymi szlakami turystycznymi w rozumieniu zarządzenia są drogi i ścieżki lądowe oznakowane właściwymi znakami turystycznymi.

§ 2. Lądowe szlaki turystyczne dzielą się na:

- 1) szlaki nizinne,
- 2) szlaki górskie,
- 3) szlaki narciarskie i nartostrady.

§ 3. 1. Całość spraw dotyczących lądowych szlaków turystycznych, z wyjątkiem szlaków turystyki motorowej, powierza się Polskiemu Towarzystwu Turystyczno-Krajoznawczemu.

2. Do zadań Polskiego Towarzystwa Turystyczno-Krajoznawczego w zakresie lądowych szlaków turystycznych należą w szczególności:

- 1) wytyczanie, budowa i przebudowa szlaków,
- 2) znakowanie szlaków,
- 3) zakładanie urzędzeń orientacyjnych dla potrzeb ruchu turystycznego (kierunkowskazów, tablic i map orientacyjnych terenu itd.),
- 4) konserwacja szlaków i urzędzeń zapewniających bezpieczeństwo turystów na tych szlakach,
- 5) szkolenie kadry dla realizacji zadań wymienionych w pkt 1 — 4.

3. Zadania wymienione w ust. 2 mogą być podejmowane również przez inne organizacje społeczne zainteresowane rozwojem turystyki po uprzednim uzyskaniu zgody

komitetu kultury fizycznej i turystyki prezydium właściwej wojewódzkiej rady narodowej, wyrażonej na podstawie oświadczenia właściwego zarządu okręgu Polskiego Towarzystwa Turystyczno-Krajoznawczego o przyjęciu odpowiedzialności za krajoznawczą i fachową stronę podjętej inicjatywy. Odbioru prac dokonuje odpowiednia jednostka organizacyjna Polskiego Towarzystwa Turystyczno-Krajoznawczego.

4. Całość spraw dotyczących szlaków turystyki motorowej określa odrębne przepisy.

§ 4. Wieloletni program zadań Polskiego Towarzystwa Turystyczno-Krajoznawczego, o których mowa w § 3, podlega zatwierdzeniu przez Główny Komitet Kultury Fizycznej i Turystyki. Roczne plany terenowe w dziedzinie lądowych szlaków turystycznych podlegają zatwierdzeniu przez właściwe komitety kultury fizycznej i turystyki prezydium rad narodowych.

§ 5. 1. Wytyczanie, budowa i przebudowa oraz znakowanie lądowych szlaków turystycznych na obszarze lasów powinno być dokonywane w porozumieniu z właściwymi okręgowymi zarządami lasów i konserwatorami przyrody, a na obszarze parków narodowych — z dyrektorami tych parków. W przypadku budowy lub przebudowy lądowych szlaków turystycznych związanej ze zmianą uprawy leśnej na inny rodzaj użytkowania wymagane jest uzyskanie zgody Ministra Leśnictwa i Przemysłu Drzewnego.

2. Działalność, o której mowa w ust. 1, powinna być dokonywana:

- 1) w granicach nadmorskiego pasa nadbrzeżnego — w porozumieniu z właściwymi urzędami morskimi,
- 2) w strefie nadgranicznej — w porozumieniu z właściwymi jednostkami Wojsk Ochrony Pogranicza.

3. Znakowanie lądowych szlaków turystycznych biegnących po drogach publicznych powinno być dokonywane